

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8Tos/94/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7122010359
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Baňacký, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7122010359.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Baňackého, PhD. a sudcov JUDr. Daniely Mitterpákovovej a JUDr. Martina Michalanského, na neverejnom zasadnutí konanom v Košiciach dňa 06. novembra 2023 v trestnej veci proti odsúdenému A. B. pre zločin vraždy formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31.7.2001 a zločin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31.8.2003, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Mestského súdu Košice sp. zn. 6Nt/9/2022 zo dňa 08.06.2023 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. z a m i e t a sťažnosť odsúdeného A. B..

odôvodnenie:

Mestský súd Košice uznesením sp. zn. 6Nt/9/2022 zo dňa 08. júna 2023 podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku návrh na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Košice I, sp. zn. 3T/28/2013 odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom C., D. XXXX/XX zamietol, nakoľko neboli zistené podmienky na povolenie obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku.

Proti tomuto uzneseniu podal sťažnosť odsúdený. Odsúdený prostredníctvom svojej obhajkyne svoju sťažnosť odôvodnil nasledovne:

S napádaným uznesením mestského súdu kategoricky nesúhlasí. Domnieva sa, že napádané uznesenie je predčasné, nesprávne, nedôvodné, považuje ho za arbitrárne, nenáležité, nezrozumiteľné, tendenčné, zaujaté a účelové.

Napádané uznesenie vychádza z neznalosti veci a nepreverení skutočností ohľadom posúdenia relevantnosti predkladaných dôvodov na povolenie obnovy konania. Pri vydaní napádaného uznesenia boli porušené hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy trestného práva. Preto je napádané uznesenie len výsledkom nedostatočného preverenia ťažiskových skutkových a právnych okolností v samotnej veci a nesprávneho právneho posúdenia veci.

Z návrhu na povolenie obnovy konania bolo zrejmé, že po jeho právoplatnom odsúdení vyšla najavo nová skutočnosť, ktorá by mohla sama o sebe odôvodniť iné rozhodnutie o vine.

Od počiatku vznesenia obvinenia, osobne alebo prostredníctvom obhajoby, preukazoval svoju nevinu. Jeho postoj k nevinne ostal po celý čas nemenný, konzistentný a nikdy ho nespochybnil, resp. nijako nekorigoval.

Trestno-procesný prostriedok obnovy konania predstavuje pre neho poslednú a aj jedinú právnu možnosť, ako poukázať na svoju nevinu a potvrdiť tak skutočnosť, že v súvislosti s jeho odsúdením

za stíhané skutky, sa stal obeťou nespravodlivého odsúdenia, ktoré bolo postavené na základe neveriteľných tvrdení a nedostatočných dôkazoch.

Návrh na povolenie obnovy konania podal najmä preto, že po jeho odsúdení sa dozvedel o existencii dôkazov, ktoré sú spôsobilé kvalifikovane spochybníť záver o jeho vine, a najmä dôvodne spochybníť jeho účasť na vražde poškodeného Skapinyeca. Po vykonaní a zhodnotení vtedy dostupných dôkazov nebola v pôvodnej trestnej veci spoľahlivo preukázaná jeho účasť na žalovanom skutku, a teda nebola vylúčená možnosť akéhokoľvek iného záveru, než ako to bolo uvedené v obžalobe a neskôr vo výrokoch rozsudkov všeobecných súdov.

V rámci konania o jeho žiadosti na povolenie obnovy konania v zmysle ustanovenia § 398 ods. 1 Trestného poriadku požiadal súd, aby vykonal ním navrhované dôkazy, vypočul nových a dôležitých svedkov a tieto výpovede následne relevantne a nespochybniteľne vyhodnotil ako dôkazy skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine. Podložené a reálne spochybnenie ustáleného času úmrtia E. F. predsa musí znamenať aj zmenu vo výrokovej častiach skutkovej vety odsudzujúcich rozsudkov.

V tomto smere poukazuje aj na samotnú výpoveď súdnych znalcov, ktorí sa jasne vyjadrili, že k úmrtiu E. F. nemuselo dôjsť v roku 2003, mohlo k nej dôjsť aj v roku 2004, dokonca mohlo k nej dôjsť aj v roku 2005 a nie vtedy, ako je uvedený v rozsudkoch dátum zmiznutia E. F..

Dátum smrti E. F. rozsudky iba nepodložené predpokladajú a viažu ho k momentu, kedy mal byť E. F. podľa prokuratúry naposledy videný. Ale viacerí svedkovia, či už v pôvodnom konaní, ale najmä v tomto procese o povolenie obnovy konania, túto skutočnosť, teda kedy mal byť E. F. naposledy videný, jednoznačne vyvrátili.

Navyše, dátum smrti E. F. „musel“, byť daný prokurátorom tak, aby mu to dátumovo sedelo, nakoľko dva týždne po zmiznutí E. F., bol zadržaný a vzatý do väzby v inej trestnej veci a takto by nemohol byť označený za páchatel'a. Ešte raz podotýka, že doba smrti bola znalcami uvedená inokedy a v rozpore s predstavou prokuratúry.

Výsluchom ním navrhnutých svedkov (G., H.), ktorých výpovede súd zaujato označil bez akéhokoľvek podkladu a dôvodu za nehodnoverné, bolo na verejnom zasadnutí preukázané, že závery právoplatných rozsudkov okresného a krajského súdu sú zásadne spochybnené. Navyše ide o nové dôkazy.

Súdy v rozsudkoch tvrdili, že po 11.02.2003 už E. F. nebol na žive, nakoľko od uvedeného dátumu o ňom nič nevedel jeho, v tom čase neplnoletý, brat (C. C.), neozval sa ani bývalej priateľke G. I. a iným priateľom, s ktorými mal mať aktívny kontakt.

Práve J. H. bol jeho blízkym priateľom a po zložení prísahy ako svedok na verejnom zasadnutí uviedol, že bol s E. F. viackrát v osobnom kontakte v mesiacoch február až apríl 2003, teda aj v čase, kedy mal byť E. F. už po smrti. Keďže bol vtom čase E. F. hľadaný na základe zatykačov, požiadal práve svedka H., aby mu z bytu speňažil hodnotné veci a peniaze mu doniesol a časť peňazí dal z toho bratovi.

V máji v roku 2003 s ním ešte svedok H. telefonoval, keďže sa mu E. F. ozval z Belgicka. Obsahu výpovede tohto svedka zodpovedajú na verejnom zasadnutí oboznámené správy Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach I, Úrad justičnej a kriminálnej polície, Oddelenie pátrania a evidencii a aj príkaz na zatknutie pod sp. zn. 2T/248/01 pre trestný čin ublíženia na zdraví a výtržníctva, ktorý bol dňa 16.4.2003 vydaný Okresným súdom Košice I práve na E. F.. Výpoveď práve tohto svedka - J. H., je v jednote s tým, že E. F. mal dôvod sa schovávať a iba využil klebety o jeho zmiznutí, nakoľko už vedel o obave príkazu na zatknutie na jeho osobu.

V tomto smere poukazuje aj na skutočnosť, že vzhľadom na dôležitosť výpovede tohto svedka, bol J. H. navrhovaný práve prokurátorom už v pôvodnom konaní. To že nedošlo k výpovedi tohto svedka na hlavnom pojednávaní, bolo len z dôvodu, že sa tvrdilo, že tento svedok nie je dostupný, resp., že je po smrti a pod. Samotný svedok H. na verejnom zasadnutí prozaicky vysvetlil dôvod svojej neprítomnosti na Slovensku, teda dosvedčil, že sa nachádzal vo väznici v Čechách a tam ho nikto z polície nenavštívil, i keď mu bolo pracovníkom väznice signalizované, že k takejto návšteve má zo strany polície dôjsť.

Možno len špekulovať, či mali - alebo nemali orgány prípravného konania vedomosť že sa menovaný tam nachádza a k upusteniu z jeho výsluchu či nedošlo práve z dôvodov, že by mohla prípadne výpoveď svedka H. nezapadať už do ich scenára. Dosť na tom, že obhajoba sa nevedela dopátrať pobytu svedka, / nehovoriac o rečiach o jeho zmiznutí../ nakoľko nemala také možnosti, aké mala polícia a prokurátor, ktorí dokonca deň pred výsluchom navrhovaných svedkov zo strany obhajoby, týchto doslova pozbierali tesne pred ich výsluchom na súde. Následne boli dotazovaní daní svedkovia, čo bude predmetom ich výpovede.

V prípade H. išlo zrejme o najdôležitejšieho svedka prokuratúry, ktorého sa však nepodarilo vtedy v pôvodnom konaní vypočuť. Práve závažnosť výpovede tohto svedka je pre celé konanie kľúčová, lebo bol s E. F. viackrát v osobnom kontakte v rozhodujúcom období, a túto skutočnosť potvrdil v predchádzajúcich výpovediach aj nevlastný brat E. F., C. C.. Status a význam svedectva J. H. pre toto konanie však súd, v napádanom uznesení, flagrantne dehonestoval.

K. G., po zložení prísahy ako svedok na verejnom zasadnutí uviedla, že E. F. poznala, lebo sa s ním stretla v mesiaci apríl 2003 vo Švajčiarsku a u nej aj prespal. Svedkyňa logicky uviedla, prečo si na niektoré skutočnosti aj s odstupom času pamätá. Jej výpoveď znamená, že aj ďalšia nezávislá osoba opisuje iné a reálne stretnutie s E. F. z mesiaca apríl 2003, teda v čase kedy mal už byť mŕtvy.

Za nový dôkaz sa považuje dôkaz, ktorý v pôvodnom konaní nebol vykonaný. Novým dôkazom však môže byť aj dôkaz, ktorý bol síce v pôvodnom konaní vykonaný, ale tento dôkaz má celkom iný obsah (napr. ak dôležitý svedok zmenil výpoveď, došlo ku zmene okolností, z ktorých znalecký posudok vychádzal). Uvedené svedectvá H. a G. sú spôsobilé spochybníť správnosť ustálených výrokov vydaných právoplatných rozsudkov. O to viac, že svedkov, ktorí boli vypočúvaní v pôvodnom konaní samotný znalec označil ako osoby nehodnoverné.

Súd návrh na obnovu konania má preskúmať zo stránky skutkovej. Ak pre rozhodnutie o návrhu na povolenie obnovy konania treba na preverenia jeho dôvodnosti niektorú okolnosť vopred objasniť, potrebné vyšetrenie vykoná predseda senátu, alebo na jeho žiadosť niektorý iný orgán činný v trestnom konaní.

Ak súd neveril tvrdeniam svedkov, ktorí pod prísahou vypovedali na verejnom zasadnutí, mohol si predvolať brata E. F., a dotazovať ho, či vôbec pozná J. H., či ten speňažoval veci (elektroniku) na požiadanie E. F., a či mu aj odovzdal nejaké finančné prostriedky zo speňažených vecí, a to tiež na požiadanie E. F.. Mohol v týchto súvislostiach a v tomto smere predvolať aj manželku J. H. alebo bývalú priateľku G. I., aby tá prípadne potvrdila alebo vyvrátila relevantnosť a pravdivosť tvrdení svedka J. H..

Súd by si mal uvedomiť, že ide o povolenie obnovy konania, kde podľa názoru obhajoby, vychádzajúc z predložených dôkazov opierajúcich sa tiež o zákonné ustanovenia sú podmienky dané a nie je to samotné rozhodnutie vo veci. Z predložených dôkazov sú jednoznačne splnené podmienky na povolenie obnovy konania, i keď súd v akejsi kolegialite nechce túto skutočnosť prijať.

Ako oprávnená osoba navrhuje, aby Krajský súd v Košiciach zrušil v celom rozsahu napádané Uznesenie Mestského súdu Košice, sp. zn. 6Nt/9/2022 zo dňa 08.06.2023 a sám rozhodol tak, že podľa ustanovenia § 394 ods. 1 a ustanovenia § 400 ods. 1 Trestného poriadku, vyhovuje návrhu odsúdeného A. B. a povoľuje obnovu konania v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Košice I (v súčasnosti Mestský súd Košice), sp. zn. 3T/28/2013.

Ďalej navrhuje, aby Krajský súd v Košiciach podľa ustanovenia § 400 ods. 1 Trestného poriadku rozhodol tak, že zrušuje rozsudok Okresného súdu Košice I zo dňa 18.12.2015 pod sp. zn. 3T/28/2013, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 26.05.2016, sp. zn. 6To/26/2016 v celom rozsahu a aby zrušil aj všetky ďalšie rozhodnutia obsahovo nadväzujúce na zrušené rozhodnutia, keďže vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Ďalej navrhuje, aby Krajský súd v Košiciach ho po povolení obnovy konania, podľa ustanovenia § 403 ods. 1 Trestného poriadku, do väzby nevezal.

Alternatívne navrhuje, aby Krajský súd v Košiciach podľa ustanovenia § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil napádané uznesenie súdu prvého stupňa a uložil mu, aby vo veci znova konal a rozhodol.

Ďalším podaním obhajoba doplnila sťažnosť odsúdeného v tom, že pri obnove konania nejde o rozhodovanie vo veci samej, takže súd musí striktné rozhodovať len o existencii podmienok, ktoré odôvodňujú podanie návrhu na obnovu konania - teda posúdiť nové skutočnosti, ktoré sú v tomto prípade jasne dané. V rámci sťažnostného konania obhajoba považovala za nutné, stručne zhrnúť krajskému súdu históriu prípadu a poukázať aj na niektoré prehliadnuté okolnosti, ktoré súdy nevzali v úvahu v pôvodnom konaní.

Vina odsúdeného v pôvodnom konaní bola založená výslovne na výpovediach kajúcnikov, ktorým za ich svedectvá boli zo strany OČTK poskytnuté viaceré bezprecedentné a nepatričné výhody. Týmto primárne kajúcnikmi boli závadové osoby L. M. a N. C..

Na svedectvách L. M. a N. C. bol postavený celý prípad, konkrétne skutok usmrtenia E. F.. V prípade L. M. išlo o osobu, ktorá výmenou za beztrestnosť vypovedala vo viacerých trestných konaniach. Jeho motivácia vypovedať podľa želaní OČTK bola zrejmá a samotný M. takúto skutočnosť ani nepopieral. Na základe spolupráce s OČTK, ku ktorej sa rozhodol „nezištne, bez evidentne existujúceho ovplyvnenia, dobromyseľne a náhle“, teda po desiatke rokov strávených vo výkone trestu za spáchanie rôznych závažných trestných činov, si zabezpečil beztrestnosť.

L. M. v snahe vyhnúť sa ďalším obvineniam a najmä preto, aby nedošlo k jeho ďalšiemu obvineniu z viacerých vražd, ktoré boli proti nemu pripravené, a ktoré by fatálne predĺžili jeho pobyt vo výkone trestu, rozhodol sa „dobrovoľne“ svedčiť podľa predstáv vyšetrovateľov. Úplne rovnakej povahy ako u M., bolo aj svedectvo N. C.. U oboch išlo o preukázateľne zisťujúcu motiváciu, pričom je potrebné si uvedomiť, že ESLP takmer vo všetkých prípadoch obdobného typu, dal vo svojich rozhodnutiach za pravdu sťažovateľom, kde na základe práve takýchto rozhodnutí, postupne dochádza k povoleniu obnov konaní v praxi slovenských súdov.

V tejto súvislosti obhajoba poukázala na rozhodnutia ESLP Mucha vs. Slovenská republika, I. K. O. F. J., P. K. O. F. J., O. K. M. O. F. J..

V množstve rozhodnutí ESLP vydaných v nedávnom čase, je konštatované porušenie jednotlivých článkov Dohovoru, a to či už zo strany OČTK alebo súdov. Tieto rozhodnutia majú spoločné aj to, že úspešnými sťažovateľmi sú osoby, ktoré boli v trestných konaniach odsúdené práve na Slovensku, a to za použitia inštitútu kajúcnikov, resp. za sprievodu flagrantného porušenia práv garantovaných Dohovorom.

Vo výpovediach vyššie uvedených kajúcnikov existujú podľa sťažovateľa zjavné rozpory, týkajúce sa zásadných skutočností ako je - ustálenie doby údajnej objednávky vraždy, skutočný čas smrti poškodeného E. F., samotný motív na jeho vraždu. Tieto faktory mali byť uvedené v obžalobe a nespochybniteľné rozvedené v samotných súdnych rozhodnutiach. Obžaloba a aj samotné rozhodnutia súdov uvádzali ako motív konania na vraždu poškodeného E. F., akýsi malicherný konflikt medzi E. F. a F. N..

Svedok - J. H. bol dlhoročným a blízkym priateľom E. F.. V odvodnom konaní nemohol byť objektívne vypočutý, a to z dôvodu jeho nedosiahnuteľnosti.

J. H. výslovne spochybnil a vyvrátil dôvody zmiznutia E. F. pre údajný konflikt F. N.. Dôvody, pre ktoré E. F. odišiel v marci 2003 z Košíc do zahraničia boli úplne prozaické, obava z jeho trestného stíhania, resp. existencia príkazu na zatknutie, o ktorom už E. F. vedel, že sa chystá. Práve tento dôvod zmiznutia E. F. mal J. H. tlmočiť nevlastnému bratovi E. F. - C. C.. Pokiaľ na základe obsahu výpovede nového svedka J. H. vyšli najavo nové skutočnosti, ktoré nie sú úplne kompatibilné s vyjadreniami C. C., bolo povinnosťou súdu tieto rozpory odstraňovať a zisťovať skutočné dôvody zmiznutia, alebo dobrovoľného odchodu E. F. z Košíc. Len takýmto spôsobom je možné ustáliť skutočný motív smrti E. F. a objasniť dej, ktorý mu predchádzal. Dôležitou skutočnosťou, ktorá zvyšuje dôležitosť a relevantnosť svedectva J. H. je fakt, že práve dozorový prokurátor bol tou osobou, ktorá chcela vypočuť J. H. v zmysle obžaloby, pričom ale k jeho výpovedi na súde nemohlo dôjsť, nakoľko J. H. bol v tom čase na neznámom mieste. OČTK v horlivej snahe ho obviniť, reálne nikdy nepripustili iný motív zmiznutia a následnej vraždy E. F. ako ten, ktorý je prezentovaný v obžalobe a ktorý prevzali neskôr aj súdy. Motív, ktorý spájal F. so vzniknutými problémami pri prevádzaní migrantov, ktorému sa v tom čase E. F. intenzívne venoval, bol úmyselne ignorovaný, i keď túto okolnosť spomínali v pôvodnom konaní viacerí svedkovia.

Bez povšimnutia súdov ostali zrejmé a zásadné rozpory vo svedectvách kajúcnikov L. M. a N. C.. L. M. v konaní tvrdil, že o pripravovanej vražde sa mal dozvedieť v roku 2002 od N. C..

N. C. naopak tvrdil, že sa o mene a vražde E. F. dozvedel práve od L. M., pričom predtým toto meno neregistroval. N. C. aj poprel, že by práve on v roku 2002 niečo v súvislosti s usmrtením E. F. pripravoval. Kajúcnik L. M. počas celého konania nechcel uviesť údajných svedkov, ktorí mali byť pri vražde E. F.. Nechcel ich uviesť preto, lebo ich nepoznal, sám pri nej nebol a o nej ani nevedel.

V tejto súvislosti je potrebné aj vnímať celkový obsah a kontext výpovedí svedkov K. M. a A. F., ktorí údajne mali byť osobne prítomní pri vražde F..

A. F. sa snažil neskrývane a preukázateľne „zobchodovať“ svoje svedectvo s OČTK. Na základe úradného záznamu zo strany samotnej polície vyplýva, ... že menovaný je ochotný prísť na Slovensko a vypovedať, ale len za prísľub zníženia trestov.... ” Konečný výsledok tohto nevídaného handlovania bol stav, že trest vo výmere 23 rokov, mu bol za jeho spoluprácu znížený následne na 15 rokov. To bola cena za jeho výpoveď. V tomto smere je potrebné uviesť, že vo výpovediach v trestnej veci K., vtedy ešte A. F., neuvádzal akékoľvek vedomosti ohľadom zavraždenia E. F..

K. M. nebol v prípravnom konaní k vražde E. F. nikdy vypočutý, i keď polícia už o ňom neskôr vedela. L. M. síce do poslednej chvíle nechcel uviesť meno svedka, ktorý údajne mal by vedieť o vražde E. F., ale nakoniec pred koncom prípravného konania uviedol jeho meno. Napriek tomu polícia a ani prokurátor ho nikdy v prípravnom konaní nevypočuli. Dávam do pozornosti aj to, že L. M. poprel, že by sa pred výpoveďou na súde s bratom K. vôbec stretol - pričom samotný K. M. sám uviedol, že 3 dni pred svojou výpoveďou na súde mu bolo umožnené pracovníkmi NAKA sa s stretnúť s bratom L. navzájom vo väznici pri návšteve. Možno sa teda len domnievať, čo asi bolo predmetom ich vzájomného rozhovoru ale obhajoba sa domnieva, že zo strany L. M. bol jeho brat K. M. inštruovaný ako má vypovedať. Presvedčenie obhajoby je založené aj na tvrdení K. M., ktorý potvrdil, že je závislý na drogách a aj znalecký posudok na jeho osobu konštatoval jeho celkovú nedôveryhodnosť ako svedka a zištnosť jeho výpovede.

Jednou z dôležitých skutočností v celom prípade bolo samotné vyjadrenie znalcov o dobe predpokladaného úmrtia E. F..

Títo totiž uviedli, že čas smrti E. F. nemožno presne stanoviť k roku 2003, lebo do úvahy prichádza aj obdobie pred rokom 2003, ale aj obdobie roku 2004, pričom aj uviedli, že dokonca ani rok 2005 nemôže byť vylúčený.

V pôvodnom konaní vypočutí svedkovia J. J. a G. I. rovnako uvádzali, že sa s E. F. stretli ešte v apríli 2003, teda v čase, keď poškodený E. F. mal byť už údajne po smrti. Preto je nutné, aby vzhľadom na vedecký pokrok, ako aj na vývoj možných vedeckých metód skúmania v odvetví súdneho lekárstva, boli súdmi títo znalci odstupom času bližšie konfrontovaní, s ich závermi a k prípadnému čo najpresnejšiemu ustáleniu doby úmrtia E. F..

Upresnenie a stanovenie, čo najpresnejšieho času úmrtia E. F. je dôležité aj preto, že sa od dňa 02.03.2003 nachádzal vo väznici v Leopoldove. Preto sa v obžalobe a v rozsudkoch účelovo používa neurčité, hypotetické, dôkazmi nepodložené a všeobecné obdobie dátumu úmrtia (po 11.02.2023), ktoré tak neprotirečí skutočnosti, že bol v marci 2003 uväznený v Leopoldove. Pritom z výpovede L. M. vyplývalo, že o úmrtí E. F., sa už v jemu blízkom prostredí hovorilo v roku 2002. Na verejnom zasadnutí vypočutá svedkyňa K. G. tvrdila, že bola v kontakte s E. F. v čase, kedy ho polícia už považovala za mŕtveho. Polícia o existencii o svedkyňi G. vedela, túto navštívila v roku 2013, teda v čase, keď bola vec iba v prípravnom konaní, pričom následne ju po jej vyťažení ani nepredvolala na výsluch.

Ako oprávnená osoba navrhuje, aby Krajský súd v Košiciach zrušil v celom rozsahu napádané uznesenie Mestského súdu Košice, sp. zn. 6Nt/9/2022 zo dňa 08.06.2023 a sám rozhodol tak, že podľa ustanovenia § 394 ods. 1 a ustanovenia § 400 ods. 1 Trestného poriadku, vyhovuje návrhu odsúdeného A. B. a povoľuje obnovu konania v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Košice I (v súčasnosti Mestský súd Košice), sp. zn. 3T/28/2013.

Ďalej navrhuje, aby Krajský súd v Košiciach podľa ustanovenia § 400 ods. 1 Trestného poriadku rozhodol tak, že zrušuje rozsudok Okresného súdu Košice I zo dňa 18.12.2015 pod sp. zn. 3T/28/2013, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 26.05.2016, sp. zn. 6To/26/2016 v celom rozsahu a aby zrušil aj všetky ďalšie rozhodnutia obsahovo nadväzujúce na zrušené rozhodnutia, keďže vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Ďalej navrhuje, aby Krajský súd v Košiciach ho po povolení obnovy konania, podľa ustanovenia § 403 ods. 1 Trestného poriadku, do väzby nevezal.

Na podklade takto podanej sťažnosti krajský súd ako nadriadený orgán podľa § 192 ods. 1 písm. a/, b/ Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce tomuto výroku napadnutého uznesenia a zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom, na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 399 ods. 2 Tr. por. súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394 Tr. por.

Krajský súd poukazom na skutočnosti uvádzané v návrhu na povolenie obnovy konania, ako aj zistené dokazovaním, vykonaným prvostupňovým súdom na verejnom zasadnutí, konanom o tomto návrhu, sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím mestského súdu, ktoré hodnotí ako vecne správne a zákonné. V uvedenom zmysle upriamuje pozornosť na jednoznačné odôvodnenie napadnutého uznesenia a konštatuje, že rovnako ako okresný súd, ani sťažnostný súd nezistil v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. žiadne také skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iný záver o vine odsúdeného.

Prvostupňový súd sa pri svojom rozhodovaní riadil správnymi právnymi úvahami a zákonným spôsobom aplikoval príslušnú právnu normu. Po právnej stránke ide o odborne správne posúdený návrh odsúdeného. Zákonne vykonaným dokazovaním súd preveril odsúdeným uvádzané skutočnosti, tieto logicky vyhodnotil a sformuloval odôvodnené závery, ktoré výstižným spôsobom aj vysvetlil. Pri svojom rozhodovaní súd prvého stupňa zohľadňoval charakter samotného inštitútu obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku, ktorého účelom však v žiadnom prípade nie je preskúmať vecnú správnosť právoplatného meritórneho rozhodnutia. V tejto súvislosti súd podáva jasný výklad podmienok obnovy konania, pokiaľ ide o nové skutočnosti, či nové dôkazy a ich spôsobilosť privodiť pre odsúdeného iné rozhodnutie o vine. S uvedenými právnymi názormi sa nadriadený súd stotožňuje v celom rozsahu bez akýchkoľvek výhrad, či potreby ich v niečom dopĺňať. Odsúdený nepochybne predložil v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. nové dôkazy v podobe svedkov, ktorí neboli vypočutí a ani známi v pôvodnom konaní a ktorí uvádzali nové skutočnosti v tom, že poškodený mal byť v priamom fyzickom, či telefonickom kontakte s týmito svedkami a to po dni, ktorý je v považovaný za deň jeho smrti. Teda vypočutí svedkovia tvrdia, že poškodený bol nažive aj po inkriminovanom čase, čo však vo svojej podstate nie je novou skutočnosťou, nakoľko ide o ďalšie preukazovanie skutočnosti, ktorá bola známa súdu v pôvodnom konaní a konečnom dôsledku bola aj predmetom dokazovania a hodnotenia príslušným súdom.

Skutočnosť, či poškodený bol nažive aj po kritickom dni, objektívne bola predmetom preskúmania v pôvodnom konaní, ako súčasť obhajoby sťažovateľa, s ktorou sa súdy s konečnou platnosťou vysporiadali. V pôvodnom konaní totižto boli vykonané tiež dôkazy, ktoré mali preukazovať, že poškodený žil po danom dátume, avšak súd ich vyhodnotil ako nedôveryhodné, nakoľko z iných dôkazov mal za preukázané, že po 11.2.2003 už poškodený nežil. Výpovede svedkyne G. a svedka H., teda možno zaradiť svojou povahou a charakterom k výpovediam svedkov J. J. a G. I., avšak podobne ako výpovede menovaných svedkov v pôvodnom konaní, ani výpovede nových svedkov, vypočutých na verejnom zasadnutí, nespochybnili, resp. nevyvrátili argumentáciu, na základe ktorej súdy v pôvodnom konaní dospeli k názoru, že po 11.2.2003 už poškodený nežil, nakoľko v tomto smere sa úvahy súdov opierali, okrem iného aj o výpoveď neplnoletého brata poškodeného a jeho bývalej partnerky. Inak povedané výpovede svedkyne G. a svedka H. nie sú spôsobilé privodiť iné rozhodnutie o vine, pretože nemajú o nič väčší význam, ako výpovede svedkov J. J. a G. I., vo vzťahu ku ktorým boli zo strany konajúceho súdu v pôvodnom konaní vytknuté určité konkrétne výhrady, ktoré devalvovali ich dôkaznú hodnotu. Aj vo vzťahu k výpovediam nových svedkov možno konštatovať, že ich výpovednú hodnotu je potrebné vnímať aj skrz veľký odstup času, ktorý uplynul od vypovedaných skutočností a tiež aj cez spojitosť s ďalšími preukázanými okolnosťami skutku – očití svedkovia - .

Nadriadený súd napokon dospel k záveru, že dôvody podania návrhu na povolenie obnovy konania v skutočnosti nespĺňajú predpoklady pre povolenie obnovy konania v zmysle citovaného ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por.

Vzhľadom na vyššie skutočnosti si krajský súd v celom rozsahu osvojil právne a skutkové závery okresného súdu ako nepochybne vecne správne.

Pokiaľ ide o jednotlivé sťažnostné dôvody, nie je možné súhlasiť s odsúdeným, že preskúmané uznesenie je predčasné, nesprávne, arbitrárne či nezrozumiteľné. Z odôvodnenia prvostupňového súdu je zrejmé, že sa vychádza k náležitej znalosti veci, na základe dostatočne objasneného skutkového stavu veci a z odborne zvládnutej problematiky mimoriadnosti obnovy konania a jej zákonných podmienok. Súd nemá pochybnosť o tom, že sťažovateľ predložil nové dôkazy, avšak v otázke novosti skutočností, ktorá mala byť týmito novými dôkazmi preukázaná, a ktorá mala byť spôsobilá privediť iné rozhodnutie o jeho vine, sa jednoducho nezhodol s názorom sťažovateľa. Na uvedenom nemôže nič zmeniť ani sťažnostná argumentácia odsúdeného a ani to, že od počiatku odsúdený svoju vinu popieral. Odsúdený síce namieťa porušenie hmotnoprávnych a procesnoprávnych predpisov trestného práva, avšak bez bližšej konkretizácie. Pokiaľ sťažovateľ tvrdí, že je obeťou nespravodlivého odsúdenia, založeného na neoveriteľných tvrdení a nedostatočných dôkazov, krajský súd pripomína, že v rámci konania o návrhu na obnovu konania súdom neprináleží hodnotiť zákonnosť a vecnú správnosť meritórneho rozhodnutia.

Sťažovateľ ďalej tvrdí, že v konaní predložil nové dôkazy, spôsobilé dôvodne spochybniť jeho účasť na vražde poškodeného F.. Ako už bolo uvedené, niet pochybností o tom, že ide v návrhu o nové dôkazy, avšak ich spôsobilosť spochybniť čas úmrtia poškodeného a tým pádom aj účasť odsúdeného na jeho smrti, predstavuje veľmi zjednodušený prístup k otázke posudzovania splnenia podmienok obnovy konania v predmetnej veci. Uvedenému nazeraniu nenapomáha ani skutočnosť, že znalecké dokazovanie pripustilo, že k smrti poškodeného mohlo dôjsť aj v roku 2004, resp. až v roku 2005.

S poukazom na už uvedené, v tomto konaní neprislúcha súdu, aby v rámci rozhodovania o obnove konania spochybňoval právoplatne ustálený dátum smrti poškodeného a hodnotil spôsob, akým prokurátor dospel k dátumu smrti poškodeného, ktorý je uvedený v jeho obžalobe.

Následne sťažovateľ vo svojej sťažnosti interpretoval konkrétne skutočnosti, vyplývajúce zo svedeckej výpovedi J. H., ktoré podľa jeho názoru majú zásadným spôsobom spochybniť čas úmrtia, ustálený súdmi v pôvodnom konaní, pričom vyčíta mestskému súdu, že túto výpoveď bezdôvodne vyhodnotil ako nedôveryhodnú, a to aj napriek tomu, že svedok logickým spôsobom vysvetlil dôvod, pre ktorý sa poškodený mal skrývať, odísť do cudziny ako aj dôvod, pre ktorý bol svedok nedosiahnuteľný v pôvodnom konaní. V uvedených častiach pôsobí výpoveď svedka H. skutočne dôveryhodne, avšak jej presvedčivosť sa vytráca v okamihu, akonáhle sa konfrontuje s tou časťou odôvodnenia napadaného rozhodnutia, v ktorej bolo vysvetlené, z akých dôvodov po 11.2.2003 poškodený už nebol nažive. Napriek tomu, že v sťažnosti odsúdený pripisuje veľký význam výpovedi tohto svedka, krajský súd nad rámec už povedaného uvádza, že táto výpoveď je nehodnovaná aj vo vzťahu ku výpovediam očitých svedkov, ktorí boli prítomní pri zavraždení a zakopaní tela poškodeného. Uvedená argumentácia rovnako platí aj vo vzťahu ku svedkyňi G.. Na základe týchto úvah sa nadriadený súd nemohol stotožniť s touto sťažnostnou argumentáciou odsúdeného.

Pokiaľ sťažovateľ vyčíta mestskému súdu, že na rozptýlenie svojich pochybností mal vypočúť ďalších svedkov – manželku svedka H. a svedkyňu G. I., je potrebné oponovať tým, že je vecou navrhovateľa, aby označil všetky dôkazy, ktorými chce preukázať splnenie podmienok obnovy konania, avšak odhliadnuc od uvedeného, nadriadený súd nie je presvedčený o tom, že by výpovede menovaných svedkov podporili dôkaznú hodnotu svedeckých výpovedí, ktoré podali svedok H. a svedkyňa G. do tej miery, že by mohlo dôjsť k inému rozhodnutiu o návrhu na povolenie obnovy konania.

Čo sa týka skutočností, tvoriacich obsah tzv. doplnenia dôvodov sťažností, ktoré boli predložené súdu, s týmito, ako aj s jednotlivými doloženými prílohami sa nadriadený súd oboznámil a dospel k záveru, že rovnako nie sú spôsobilé spochybniť správnosť napadnutého uznesenia. V podstate ide o zopakovanie výhrad, ktoré sa týkajú konania, resp. hodnotenia dôkazov v pôvodnom konaní. Hodnotenie svedeckých výpovedí tzv. kajúcnikov a založenie viny na ich svedectvách už bolo predmetom skúmania tak súdu prvého stupňa, ako aj odvolacieho konania. Závery, ku ktorým dospeli súdy v pôvodnom konaní nie je možné pri rozhodovaní o obnove konania prehodnocovať, či inak posudzovať zákonnosť postupu súdu pri hodnotení dôkazov a pri samotnom rozhodovaní o vine. Výhrady voči výpovediam L. M. a N. C. a vzájomné rozpory medzi týmito svedkami vzniesla obhajoba už v pôvodnom konaní a súdy sa

s danými námietkami vysporiadali. Dôvodom na povolenie obnovy konania vo vzťahu ku odsúdenému sťažovateľovi neboli pre nadriadený súd ani rozhodnutia ESLP uvedené v predloženej sťažnosti. V prvom rade je potrebné uviesť, že nejde rozhodnutia ESLP, ktoré by sa priamo týkali sťažovateľa a za ďalšie sťažovateľ nekonkretizoval v čom uvedené rozhodnutia majú podporovať ním podaný návrh na povolenie obnovy konania, ktorého základ tvorili výpovede ním označených svedkov G. a H..

Výčitka obhajoby spočívajúca v ignorovaní motívu, ktorý pramenil z údajného napojenia poškodeného na prevádzachstvo a v nesprávnom posúdení výpovedí svedkov K. M. a A. F. v pôvodnom konaní, ako aj opätovne zdôraznenie nesprávnosti jednotlivých úvah súdov pri ustálení času smrti poškodeného, sú znova pokusom o spochybnenie postupu hodnotenia dôkazov a spôsobu ustálenia skutkového stavu v pôvodnom konaní, ktoré bolo preskúmané odvolacím orgánom na základe odvolania sťažovateľa, ktorý predkladal súdu tieto svoje argumenty.

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody, krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného a ani jej doplnenie neobsahuje žiadne také dôvody, ktoré by spochybnili správnosť a zákonnosť napadaného uznesenia, a preto rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, pričom toto uznesenie bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.